

İstihbarat Çalışmaları ve Araştırmaları Dergisi

Journal of Intelligence Research and Studies

Ocak 2025, Cilt: 4, Sayı: 1, ss.1-25

January 2025, Volume: 4, Issue: 1, pp. 1-25

ISSN 2822-3349 (Basılı/Print)

ISSN 2822-3357 (Çevrimiçi/Online)

Makaleye ait Bilgiler / Article Information

Söyleşi / Interview

Makalenin Başlığı / Article Title

Interview with Prof. Loch K. Johnson: Covert Action is the Secret Interference in the Affairs of Other Nations

Prof. Loch K. Johnson ile Söyleşi: Örtülü Operasyon, Diğer Ulusların İşlerine Gizlice Müdahale Etmektir

Yazar(lar) / Writer(s)

İÇAD

Atıf Bilgisi / Citation:

İÇAD. (2025). Interview with Prof. Loch K. Johnson: Covert Action is the Secret Interference in the Affairs of Other Nations. *Journal of Intelligence Research and Studies*, 4(1), ss. 1-25

İÇAD. (2025). Prof. Loch K. Johnson ile Söyleşi: Örtülü Operasyon, Diğer Ulusların İşlerine Gizlice Müdahale Etmektir. *İstihbarat Çalışmaları ve Araştırmaları Dergisi*, 4(1), ss. 1-25

Terörizm ve Radikalleşme ile Mücadele Araştırma Merkezi Derneği

Research Center for Defense Against Terrorism and Radicalization Association

Adres/Address: Beytepe Mah. Kanuni Sultan Süleyman Bulvarı 5387. Cadde
No:15A D:58

06800 Çankaya/Ankara

www.icadergisi.com

e-posta/e-mail: editor@icadergisi.com

INTERVIEW WITH PROF. LOCH K. JOHNSON
COVERT ACTION IS THE SECRET INTERFERENCE IN THE
AFFAIRS OF OTHER NATIONS

ABSTRACT

Journal of Intelligence Research and Studies (İÇAD) is pleased to host an interview with Prof. Loch K. Johnson. Johnson is Regents Professor Emeritus of Public and International Affairs in the School of Public and International Affairs (SPIA) at the University of Georgia. He received the Ph.D. degree in Political Science at the University of California, Riverside. The author of over thirty books, among his most recent are National Security Intelligence 3rd edition (Polity, 2024); The Third Option: Covert Action and American Foreign Policy (Oxford, 2022); Advanced Introduction to American Foreign Policy (Elgar, 2021); Spy Watching: Intelligence Accountability in the United States (Oxford, 2018); National Security Intelligence: Secret Operations in the Defense of the Democracies (Polity, 2017); and A Season of Inquiry Revisited: The Church Committee Confronts America's Spy Agencies (University Press of Kansas, 2015). In addition, the "Oxford University Handbook on Intelligence, 2nd Edition" will be published by the Oxford University Press in 2025. He has been an American Political Science Association Congressional Fellow; a Visiting Fellow at Yale and Oxford Universities; a Phi Beta Kappa Visiting Scholar; and, for eighteen years (2001-2019), editor-in-chief of the international journal "Intelligence and National Security". He also served in the U.S. government as the senior aide to the chairman of the Church Committee on Intelligence in the Senate, as well as the chairman of the Aspin-Brown Commission on Intelligence in the White House. He was the first staff director of the Subcommittee on Oversight in the House Permanent Select Committee on Intelligence. At the University of Georgia he led the founding of SPIA, established in 2001. The consortium of universities that comprise the Southeast Conference (SEC) in the United States selected Professor Johnson as its inaugural "Professor of the Year" in 2012; and the University presented him with its Presidential Medal in 2022.

Keywords: *Intelligence, Intelligence Studies, Intelligence Failure, Future of Secret Intelligence, Intelligence Accountability.*

İÇAD: First of all, thank you for accepting the interview request from the Journal of Intelligence Research and Studies (İÇAD). Dr. Johnson, we know that your research interests include presidency, US congress, US national security and foreign policy, and intelligence in particular. We believe that you have devoted your academic career to the study of intelligence. So, we would like to begin by asking you how became interested in studying intelligence? What was it that attracted you to the subject? How your interest

in intelligence developed? How and when did you start working on intelligence?

Prof. Loch K. Johnson: My “Political Science” interests in graduate school were equally divided between domestic and foreign policy. For an interval of time, though, I became focused on the topic of American presidential elections. In my Ph.D. dissertation, I explored the profiles of delegates attending these party gatherings. My main interest was the question of whether the delegates were seasoned professional politicians or neophyte citizen activists; and what the implications were of both types in terms of the final candidate selections. The Brookings Institution published the results, which showed an increasing number of neophytes in attendance at the conventions, and that they were inclined to support non-traditional candidates.

You can see how far afield I was at the time from the study of intelligence! I grew up in an American military family. On Army bases, information is often transmitted by posting memos and other messages on hallway bulletin boards. I was in the habit of reading this early form of “social media” and during my final year in grad school, in 1969, I noticed on a Departmental bulletin board an announcement about nationwide interviews for an American Political Science Association (APSA) Congressional Fellowship. The lucky recipients would spend a post-doctoral year on Capitol Hill with a lawmaker of their choice---anyone of the 535 members of Congress. In a stroke of good luck, I was awarded the Fellowship following interviews at UC Berkeley. This fortunate turn of events led me to the office of Senator Frank Church (Democrat, Idaho), whose anti-Vietnam War activities I had admired during my student days.

This tie to Senator Church soon changed my life and academic focus. While on a research trip to Washington, D.C. in January of 1975, I interviewed him about the Constitution’s war and treaty powers. At the end of the session, he told me he had just been chosen by Mike Mansfield (Democrat, Montana), the long-serving Senate majority leader, to chair an investigation into alleged CIA abuses---chiefly improper spying against antiwar protesters inside the United States (Operation CHAOS), recently reported in the New York Times. Church asked if I would be interested in joining the probe as his assistant. I immediately said yes, sensing this would be a rare opportunity to look behind the heavily veiled side of America’s foreign affairs.

My wife and I moved to Washington, D.C. later that spring and for the next sixteen months I helped Senator Church with this complex and controversial inquiry into America's Intelligence Community (IC)---events that I have related in my book, entitled *A Season of Inquiry: The Senate Intelligence Investigation*. Suddenly, I had joined the slim ranks of U.S. academics who had expertise on intelligence. During that investigation, I visited the CIA and the other agencies in the IC many times to interview officials and study documents that dealt with the topics we were examining. As his assistant during the investigation, I also helped Church in planning and carrying out the broad inquiry. I also wrote speeches for him about intelligence; helped prepare hearings (public and closed); deposed various witnesses (the most fascinating was the legendary CIA Chief of Counterintelligence James Angleton); and wrote sections of the Committee's final report. This gave me not only a baseline of knowledge about America's espionage establishment, but also a wide range of insider contacts for later interviews when I returned to academe. The Church Committee had kindled within me a fire of interest in intelligence that has burned ever since.

İÇAD: Prof. Johnson, we know that you are a prominent figure and one of the most recognizable names in the field of intelligence studies. You are also a pioneering researcher and a significant contributor to the field's conceptualization. In this context, one of the most important questions we will ask you is about intelligence studies. How do you define intelligence studies? Is intelligence studies an academic discipline or not? What should be the purpose of intelligence studies in the academic field? Who is intelligence studies for? What issues should intelligence researchers focus on to increase the intelligence capabilities of the states? What are the main gaps in the intelligence literature? How would you characterize the development of the intelligence studies since you started working on it? What is the future for Intelligence Studies? What do you think it will look like in ten or twenty years from now?

Prof. Loch K. Johnson: While on the faculty at the University of Georgia's School of Public and International Affairs or SPIA (whose founding I spearheaded from 1997-2001), I began to edit several "handbooks" on intelligence, the first one for Routledge Publishers in 2007. It was a time when the field of Intelligence Studies was beginning to hit its stride. Later that same year, I edited a Praeger intelligence handbook ---a five-volume publication divided along the lines that I like to use as broad categories in

organizing thinking about Intelligence Studies. The categories began with an overall view of methods of inquiry (Vol. I), then I turned to the intelligence cycle---basically the procedures and perils associated with collection-and-analysis (Vol. II). These were followed by a look at counterintelligence (Vol. III), covert action (Vol. IV), and accountability (Vol. V). Here are the central topics that have captured my attention in all of my intelligence-related writing. I have focused on covert action and accountability out of personal interest, along with a belief that a great deal of solid research already existed on intelligence methodology, as well as on collection-and-analysis (C&A) and counterintelligence (CI).

Next, in 2010, came an Oxford University Press Intelligence Handbook, published as a single tome entitled *The Oxford Handbook of National Security Intelligence*. The second edition of this book will be published in the summer of 2025. I adopted the "national security intelligence" (NSI) phrase for the purpose of clarifying in library catalogues that this book was about what we know broadly as Intelligence Studies, as opposed to its narrower subcomponents of strategic and tactical intelligence. Above all, I sought to distinguish this subject from the many library books on human brain studies, lumped together by the word "intelligence." The NSI phrase seems to have caught on, and it was probably subliminally in my mind because of the title of a journal I edited for eighteen years: *Intelligence and National Security*, published in England.

The fourth handbook, published four years later in 2011, was another Routledge effort, this time a four-volume collection that reprinted some of the best articles written on intelligence over the years, such as a short, fascinating memoir by DCI Colby on his OSS days. Once more I organized this work into volumes on collection-and-analysis (C&A), counterintelligence (CI), covert action (CA), and accountability. Then, in 2015, Praeger contacted me again about a one-volume addition to the earlier multi-volume set published eight years prior. The publisher asked me to give the book a more traditional title: *Essentials of Strategic Intelligence*.

As for anthologies, for several years now James J. Wirtz of the Naval Postgraduate School in Monterey and I have joined forces to gather a collection of outstanding intelligence articles into one volume, primarily for use in university classes. Entitled *Intelligence: The Secret World of Spies*, it is now in its 6th edition (2022). For a time, this book surfaced on the Washington Post bestsellers list. This rarity for a scholarly academic

anthology was a result no doubt of several universities in the D.C. area assigning the book as required reading in courses on intelligence. Further on the classroom side of Intelligence Studies, I've published two books on American foreign policy, one lengthy (Oxford) and another short (Elgar). They are unusual in that they are the only foreign policy books that devote two entire chapters to the role of intelligence: one on collection-and-analysis and the other on covert action. Here were additional attempts to spread the gospel of Intelligence Studies. Finally, I wrote a textbook entitled National Security Intelligence (Polity, 3d edition, 2024), which presents the highlights of our field's major research findings.

So I think that research on methods of study; on collection-and-analysis; on counter-intelligence; on covert action; and on accountability are useful ways to organize the subject of national security intelligence. These functions, along with the institutions that perform them, outline at least the primary borders of Intelligence Studies as a scholarly discipline. Of course, within those broad parameters lie many topics, such as the history of each intelligence function and each agency; and the legal and moral constraints that either exist or ought to exist when it comes to the activities of spy agencies.

An excellent encapsulation of the field can be found in the definition that Peter Gill and you have offered: "Intelligence is the umbrella term referring to the range of activities - from planning and information collection to analysis and dissemination - conducted in secret, and aimed at maintaining or enhancing relative security by providing forewarning of threats or potential threats in a manner that allows for the timely implementation of a preventive policy or strategy, including, when deemed desirable, covert activities" [Peter Gill and Mark Phythian, *Intelligence in an Insecure World*, 2nd ed. (Cambridge, UK: Polity, 2012): 15-16].

Here are the important dimensions of national security intelligence. You also posed some related questions:

- Is Intelligence Studies (IS) an academic field? Certainly it is, and of growing importance. Government is in large part about policymaking, and policymaking requires information - at least if it's going to be based on reality.
- The purpose of IS is to understand how information shapes policy, and what happens when the information is faulty.

- IS is for policymakers; and for students of government who want to know about how policy is crafted.
- For any administration, researchers should focus on answering questions related to the “Intelligence Cycle,” as well as studying when intelligence (intel) fails and when it succeeds - and, in each instance, why that is the case.
- The main literature gaps on in the domain of each step in the Intelligence Cycle; and it is especially important to know more about how to avert intelligence failures.
- IS has advanced as an academic discipline in leaps and bounds. It is attracting a rising number of students and researchers around the world.
- The future for IS is bright, as illustrated by the increasing number of universities with this topic in their curriculum.
- Twenty years from now IS will be widely recognized for what it is: the foundational topic for decision-making in international affairs.

İÇAD: Prof. Johnson, We know that there is no generally accepted definition of security intelligence. The definition of intelligence may differ from state to state, organization to organization, and even person to person. Considering all these facts, we wonder how you define secret intelligence. What do you think intelligence is, and what is it not?

Prof. Loch K. Johnson: This question is related to some I answer above, but just let me add that intelligence is all of the following:

- Documents produced by national security agencies, which are usually classified or encoded;
- It can be a location: such as a military tent on a battlefield where, inside, are personnel devoted to collecting information about the enemy---as in: “Yes, sir, General, intelligence is bivouacked over the next hill. I’ll contact them for you.”
- Further, it can be process, as in: “Sir, this intelligence is a result of a cycle from planning to collection, analysis, and dissemination”;
- It can be covert action;
- It can be counterintelligence.

As for what it is not: intelligence is not actually policy; it is the informational underpinning of a policy. The exceptions: covert action and counterintelligence/counterterrorism - secret policy efforts to shape history.

İÇAD: Prof. Johnson, to date, you have published regularly on national security intelligence and, in particular, on two important aspects of this subject: covert action and oversight. In your opinion, how should the control and supervision of intelligence be ensured? How can a state best keep its intelligence organizations under control? What are the consequences if states fail to maintain control over their intelligence organizations? Could you please elaborate the importance of intelligence accountability for our readers?

Prof. Loch K. Johnson: Intelligence accountability are those efforts meant to supervise secret agencies as a means for ensuring they stay within the law and moral expectations of the country they serve. I learned several key insights regarding intelligence accountability the period from 1975-1979, when I served as a senior staff aide on the Church Committee and then as Staff Director of the Subcommittee on Intelligence Oversight, Boland Committees (the latter named after Edward P. Boland, (Democrat, Massachusetts) who led the House Permanent Select Committee on Intelligence when it was known by this shorthand title in its first few years of existence, starting in 1978). Among these insights was the realization that the overwhelming majority of intelligence officers I met - several hundred individuals, mostly but not exclusively at senior levels - were outstanding men and women with keen minds; a strong sense of patriotism (devoid of extreme nationalism); an ethic of hard work and long hours, sometimes in dangerous settings like Saigon, Baghdad, and Kabul; and a thoughtful sense of the legal and ethical limits on their activities.

I also witnessed, though, that Lord Acton's celebrated aphorism - "Power corrupts and absolute power corrupts absolutely" - applies in spades when it comes to secret power. Some illustrations: the IC's spying on Vietnam War dissenters, as well as civil rights activists (the CIA's Operation CHAOS, the focal point of the Times reporting in 1974); the startling assassination attempts against foreign leaders pursued by the CIA; the FBI's COINTELPRO operations that violated civil liberties; the Iran-contra affair; the failure to track Al Qaeda's pre-9/11 activities; the inadequate analysis of what proved to be non-existent WMD in Iraq prior to the 2003 U.S. invasion; the warrantless metadata operations carried out against American

citizens by the National Security Agency (NSA); and the CIA's involvement in torture during the interrogation of suspected terrorists in the wake of the 9/11 attacks. These were as much failures of intelligence oversight by lawmakers and the White House as they were examples of moral and legal lapses by the Intelligence Community.

While (happily) one could make a much longer list of intelligence successes - such as monitoring the military activities of the Soviet Union throughout the Cold War, and Russia today - the poor and sometimes shocking misbehavior of a small minority at the CIA cannot be tolerated in a democratic society. Iran-contra is the most conspicuous illustration, led by DCI Casey and few others at Langley (the Northern Virginia location of CIA Headquarters). Most of my research into the realm of Intelligence Studies has been, empirically, to trace the activities - good and bad - of U.S. secret agencies after the Second World War; and to try to understand how to balance creativity and nimbleness - which the IC must have - with proper safeguards against the abuse of its opaque powers. Democracies require a mix of both effective security and liberty, together with the sine quo none of a free society. How one can best achieve this balance is one of the most difficult challenges a democracy can face. Even the most robust of the world's open societies have stumbled from time to time in this quest, although the "Five-Eyes Nations" and a few others (such as the Netherlands) have taken important strides in this direction.

From the point-of-view of my own research, the understandable sense of danger to the country instilled by the 9/11 attacks against the United States meant that intelligence accountability had an even more difficult task than usual in standing its ground against an "anything goes" attitude toward defeating Al Qaeda, ISIS, and other terrorist organizations. Government leaks and academic research would reveal that the government had elected to take improper shortcuts in this new global struggle. I have alluded earlier to some examples, most notably on these two fronts: the NSA engagement in improper, warrantless wiretap activities against American citizens (few of whom had ties to terrorist organizations), and the CIA's resort to torture in hopes of finding out about possible future attacks by the likes of Al Qaeda. Echoing President Harry S. Truman's remark about McCarthyism, my own normative perspective was that while in pursuit of liberty at home it would be foolhardy to throw away our own laws and the Constitution. One result of the unfortunate pathways of NSA metadata collection and CIA "enhanced

interrogation techniques” (EITs) - both in the aftermath of the 9/11 attacks - was to undermine the once prominent standing of the United States around the world for having higher standards of behavior than the intelligence agencies in authoritarian regimes.

Abiding by the Constitution, the law, and America’s traditional ethical norms of fair play were, together, an integral part of democracy. Thus, much of my research shifted toward a closer analysis of legal and ethical norms for U.S. intelligence activities; and how the Congress might ensure that these values were preserved, while at the same time supporting an aggressive defense and offense against enemies who viewed law and morality as oxymoronic in world affairs and their own societies.

In a recent book of mine, *The Third Option: Covert Action and American Foreign Policy* (2022), I develop a framework for evaluating this hidden and sometimes morally offensive approach to the achievement of a nation’s international objectives. I suggested a set of accountability criteria for judging the worthiness of a covert action, one that combined legal, practical, and ethical dimensions. Legally: did the CIA honor the U.S. intelligence oversight rules, especially the prior reporting requirements of the 1980 Intelligence Oversight Act? Practically: did the covert action have a reasonably good chance of success? (Why risk lives for long odds, except in the most extreme emergency?). And ethically: how would the American public judge the moral merits of an operation if it surfaced on the front pages of the *New York Times*? In this construct, the best of the U.S. covert actions in the modern era was the triumphant retaliation against the Taliban regime and Al Qaeda in Afghanistan in 2001-2002, in the aftermath of the 9/11 attacks. The worst? Iran-contra led that list.

İÇAD: Sir, from the point of view of a large number of academics, covert action is an intelligence activity described as the “hidden hand” of states. Covert action is closely related to foreign policy implementation through the use of secret services. In addition to conducting traditional intelligence activities, states try to achieve foreign policy objectives through covert actions as they facilitate them. Prof. Johnson, how you describe covert actions? If covert operations fail, what are the implications for the state conducting the operation? Is it difficult to keep covert actions confidential as it gets so extensive and noticeable. Are covert actions risky? Thus, in general, while covert action may appear to be a cost-effective and efficient tool, can it unpredictably generate hostility in the targeted country?

Prof. Loch K. Johnson: First, a definition: covert action is the secret intervention in the affairs of other nations or factions. This is done through the use of propaganda, political, economic, and paramilitary activities. When they succeed, they nudge History a little in a direction favorable to the nation carrying out the operations; when they fail, they can expose the perpetrator and cause substantial international embarrassment, as demonstrated by the U.S. paramilitary operations during the Bay of Pigs fiasco during 1961 - a poorly planned paramilitary operation designed to overthrow Fidel Castro, the leader of Cuba. Most covert actions are at a low level and kept secret. In contrast, the large, paramilitary operations defy secrecy, given their nature of involving the use of weaponry and sizable numbers of fighters. They can be risky, since - if exposed - they invite retaliation. That is why the guidelines I mentioned in the previous question are so important.

İÇAD: The end of the Cold War brought about major changes in both international security and intelligence methods. You have published books and articles about this changes such as “Secret Agencies: US Intelligence in a Hostile World, 1996” and “Bombs, Bugs, Drugs, and Thugs: Intelligence and America’s Quest for Security, 2000”. In your view, how has the intelligence paradigm and states’ use of intelligence changed since the end of the Cold War? How and in what ways has the end of the Cold War affected intelligence studies?

Prof. Loch K. Johnson: First of all, the world became more complicated. It wasn’t just about the Western democratic bloc, the Soviet bloc, and various neutral countries; it was about a worldwide proliferation of national viewpoints and ambitions; about the rise of terrorism; about the realization that intelligence agencies were in a position to also inform decision-makers about threats beyond the matters of military, political, and economic affairs - such as providing information on global pandemic and environmental threats. The intelligence agenda expanded dramatically, setting up the need for whole new cadres of intelligence collectors and analysts, and increases in intelligence spending.

İÇAD: After the Cold War, the intelligence landscape changed again with the 11 September terrorist attacks on the United States. How did this affect the teaching and study of intelligence? Did it suggest a need to revisit any previously held assumptions about the nature of intelligence, or that tension between secret intelligence practice and democratic principles that had been such a theme in your work?

Prof. Loch K. Johnson: This horrendous tragedy was a wake-up call that terrorism had supplanted the communist nations as Threat Number One for the United States and its allies (as well as other nations). During the Cold War, some 85 percent of U.S. intelligence resources were focused on the U.S.S.R. and the K.G.B. That figure quickly plunged to some 25 percent, as counterterrorism became the topic that attracted most U.S. intelligence resources (which would be true for many other nations as well). The teaching and researching of IS had to adapt to these new realities, including the adoption of more research related to activities in the Middle East than in Russia. This didn't affect the normal topics that IS students needed to know about (as captured most succinctly in the Intelligence Cycle concept); but it did require scholars to know more about the entire global setting, not just U.S.-Soviet interactions. The field of IS expanded as the universe of threats expanded, which is not surprising since intelligence is all about understanding threats and opportunities for the host nation. Today, for the United States, Russia and China rank as the top intelligence concerns - because they are the main perceived threats to the future of the United States.

İÇAD: Prof. Johnson, let's continue our interview on the subject of intelligence failure. States attach importance to intelligence efforts in order to predict important events that may occur in the future and protect themselves against threats by producing strategic warnings. I think we all agree that intelligence is the most effective tool used by states to minimize the surprise effect. Although states attach great importance to intelligence and produce huge amounts of intelligence to protect themselves, why are surprise attacks by both conventional threats and non-state armed actors often successful? How is it possible? Does the intelligence community failed to "connect the dots" to create the big picture? Why does intelligence fail, and how can it succeed? And what should the states do to prevent surprise attacks?

Prof. Loch K. Johnson: The most important reality to understand regarding intelligence failure is that we will always be plagued by them, even if we double the budgets for intelligence activities. The reason: humankind does not have the capability to peer into the future. In their inventory, no intelligence agency - anywhere - possesses a crystal ball. Beyond this existential reality are additional facts and problems:

- Policymakers (and sometimes even intelligence officers) have been known to twist intelligence findings to suit their own needs - the notorious “politicization of intelligence” - prohibition No. One for any intelligence professional, and also - one would hope - any political figure as well.

- Somethings are particularly hard to know - the “mysteries” of intelligence, such as who the next leader of Russia or any other country may be; only rarely can intelligence analysts predict this evolution with total confidence.

- Sometimes a nation’s intelligence agencies fall short in sharing information with one another - a key finding of the Kean Commission in the United States that looked into the 9/11 failure. Without this holistic approach, decision-makers only have a partial understanding of a situation - blindfolded, they can feel part of the elephant but not enough to tell what kind of beast they are dealing with.

- To at least try one’s best to overcome these potential traps and prevent surprise attacks, one have must extensive and well-placed intelligence sources (both humint and techint); honest officials and intelligence officers; well-educated intelligent leaders and analysts; a realization that some things will be unknowable; and reliable cooperation and coordination among a nation’s various intelligence entities - the ideal of “all source fusion of intelligence.”

İÇAD: The last question is about future of intelligence. How and in which direction will the rapid change in technology change intelligence activities? Can artificial intelligence affect the future of secret intelligence?

Prof. Loch K. Johnson: We will need more “techies” in the intelligence agencies who comprehend the meaning and the potential (both good and bad) of these developments: experts on AI; satellite surveillance and the defense of satellites in space; rapid computations that meld Intel from across a nation’s panoply of secret agencies. Developments in the AI domain are advancing so rapidly that it is difficult to accurately appraise all the implications at this stage. The range of opinion spans the chasm from deep concern about machines taking over the world to high optimism that these machines can augment in vitals ways the human brain’s capacity to understand global events - the central purpose of NSI. An example of the latter: having computers quickly survey for the past fifty years the locations of at sea of pirating that has sometimes disrupted international commerce.

This would be quite a task for an analyst or even a team of analysts, to perform - plotting the locations and the extent of the attacks on a map that would reveal the main danger points. By feeding all this data into an AI computer, however, analysts would be able to provide a much faster and potentially more insightful depiction of this problem based on decades of pirating events.

İÇAD: Thank you for answering our questions. Is there anything you would like to add?

Prof. Loch K. Johnson: I'd like to take this opportunity to observe that İÇAD is good at posing questions! Nice job. I wish my answers were as good. I'd also like to compliment the people of Turkey for their productive role in helping NATO to maintain peace in this hostile world of ours. Warm regards to all-Loch Johnson.

PROF. LOCH K. JOHNSON İLE SÖYLEŞİ
ÖRTÜLÜ OPERASYON, DİĞER ULUSLARIN İŞLERİNE GİZLİCE
MÜDAHALE ETMEKTİR

ÖZET

İstihbarat Araştırmaları ve Çalışmaları Dergisi (İÇAD), Prof. Loch K. Johnson ile bir söyleşiye ev sahipliği yapmaktan büyük bir memnuniyet duymaktadır. Johnson, Georgia Üniversitesi Kamu Yönetimi ve Uluslararası İlişkiler Okulu'nda (School of Public and International Affairs /SPIA) Kamu Yönetimi ve Uluslararası İlişkiler Emeritus Profesörüdür. Kaliforniya Üniversitesi, Riverside'da Siyaset Bilimi alanında doktora derecesi almıştır. Otuzdan fazla kitabın yazarı olan Johnson'ın son kitapları arasında "National Security Intelligence" 3. Baskı (Polity, 2024); "The Third Option: Covert Action and American Foreign Policy" (Oxford, 2022); "Advanced Introduction to American Foreign Policy" (Elgar, 2021); "Spy Watching: Intelligence Accountability in the United States" (Oxford, 2018); "National Security Intelligence: Secret Operations in the Defense of the Democracies" (Polity, 2017); ve "A Season of Inquiry Revisited: The Church Committee Confronts America's Spy Agencies" (University Press of Kansas, 2015) bulunmaktadır. Ayrıca, "Oxford University Handbook on Intelligence, 2. Baskı" 2025 yılında Oxford University Press tarafından yayınlanacaktır. Johnson daha önceki yıllarda, Amerikan Siyaset Bilimi Derneği Kongre Üyesi; Yale ve Oxford Üniversitelerinde Misafir Öğretim Üyesi; Phi Beta Kappa Misafir Öğretim Üyesi ve on sekiz yıl boyunca (2001-2019) uluslararası "Intelligence and National Security" dergisinin baş editörü olmuştur. Ayrıca ABD Senatosundaki Church İstihbarat Komitesi (Church Committee on Intelligence in the Senate) Başkanının kıdemli yardımcısı ve Beyaz Saray'da bulunan Aspin-Brown İstihbarat Komisyonu'nun Başkanı olarak görev yapmıştır. Amerika Birleşik Devletleri (ABD) Temsilciler Meclisi İstihbarat Daimi Seçilmiş Komitesinde Gözetim Alt Komitesinin ilk personel direktörü olarak da çalışmıştır. Georgia Üniversitesinde 2001 yılında kurulan SPIA'nın kuruluşuna öncülük etmiştir. Ayrıca, ABD'nde Güneydoğu Konferansı'nı (Southeast Conference / SEC) oluşturan Üniversiteler Konsorsiyumu 2012 yılında Profesör Johnson'ı "Yılın Profesörü" olarak seçmiş ve Üniversite 2022 yılında kendisine Başkanlık Madalyası vermiştir.

Anahtar Kelimeler: *İstihbarat, İstihbarat Çalışmaları, İstihbarat Başarısızlığı, Gizli İstihbaratın Geleceği, İstihbaratın Hesap Verebilirliği.*

İÇAD: Öncelikle İstihbarat Çalışmaları ve Araştırmaları Dergisi'nin (İÇAD) söyleşi talebini kabul ettiğiniz için teşekkür ederiz. Dr. Johnson, araştırma alanlarınızın; başkanlık sistemi, ABD Kongresi, ABD ulusal güvenliği ve dış politikası ve özellikle istihbarat konularını kapsadığını biliyoruz. Akademik kariyerinizi istihbarat çalışmalarına adadığınıza inanıyoruz. Bu nedenle, istihbarat çalışmalarına nasıl ilgi duymaya başladığınızı sorarak başlamak istiyoruz. Sizi bu konuya çeken şey neydi? İstihbarata olan ilginiz nasıl gelişti? İstihbarat üzerine çalışmaya nasıl ve ne zaman başladınız?

Prof. Loch K. Johnson: Yüksek lisans dönemimde “siyaset bilimi” ile kapsamındaki ilgi alanlarım iç ve dış politika arasında eşit olarak bölünmüştü. Ancak bir süre için Amerikan başkanlık seçimleri konusuna odaklandım. Doktora tezimde, parti toplantılarına katılan delegelerin profillerini araştırdım. Asıl ilgi alanım, delegelerin deneyimli profesyonel politikacılar mı yoksa acemi vatandaş aktivistler mi olduğu ve her iki tipin de nihai aday seçimleri açısından ne gibi sonuçlar doğurduğu sorusuydu. Brookings Enstitüsü’nün de yayınladığı sonuçlara göre, kurultaylara katılan acemilerin sayısı giderek artıyor ve bu kişiler geleneksel olmayan adayları destekleme eğiliminde görünüyorlardı.

O zamanlar istihbarat çalışmalarından ne kadar uzakta olduğumu görebilirsiniz! Amerikan ordusuna mensup bir ailede büyüdüm. Ordu üslerinde bilgi genellikle koridordaki ilan panolarına notlar ve diğer mesajlar asılarak iletilir. Bu erken dönem “sosyal medya” biçimini okuma alışkanlığım vardı. 1969’da yüksek lisansımın son yılında, bir ilan panosunda Amerikan Siyaset Bilimi Derneği (American Political Science Association / APSA) Kongre Bursu için ülke çapında yapılacak mülakatlarla ilgili bir duyuru fark ettim. Şanslı adaylar doktora sonrası bir yıllarını Capitol Hill’de kendi seçtikleri bir milletvekilinin yanında geçireceklerdi - Kongre’nin 535 üyesinden herhangi biri. Büyük bir şans eseri, UC Berkeley’deki mülakatların ardından bursu almaya hak kazandım. Bu tarihli olay beni, öğrencilik yıllarımda Vietnam Savaşı karşıtı faaliyetlerini takdir ettiğim Senatör Frank Church’ün (Demokrat, Idaho) ofisine götürdü.

Senatör Church ile aramızdaki bu bağ kısa sürede hayatımı ve akademik odağımı değiştirdi. Ocak 1975’te Washington’a yaptığım bir araştırma gezisi sırasında kendisiyle Anayasa’nın savaş ve antlaşma yetkileri hakkında bir röportaj yaptım. Görüşmenin sonunda bana, uzun süredir Senato’da çoğunluk lideri olarak görev yapan Mike Mansfield (Demokrat, Montana) tarafından CIA’in suiistimal iddialarına - özellikle de kısa süre önce New York Times’da yayınlanan ABD içindeki savaş karşıtı protestoculara yönelik uygunsuz casusluk faaliyetlerine (CHAOS Operasyonu) - ilişkin bir soruşturmaya başkanlık etmek üzere seçildiğini söyledi. Church soruşturmaya asistanı olarak katılmak isteyip istemeyeceğimi sordu. Bunun Amerika’nın dış ilişkilerinin “üstü örtülü” yönlerine bakmak için nadir bir fırsat olacağını düşünerek hemen evet dedim.

Eşim ve ben o bahar Washington’a taşındık ve sonraki on altı ay boyunca Senatör Church’e Amerikan İstihbarat Topluluğuna (Intelligence

Community / IC) yönelik bu karmaşık ve tartışmalı soruşturmada yardımcı oldum - ki bu olayları “A Season of Inquiry: The Senate Intelligence Investigation.” adlı kitabımda anlattım. Birdenbire istihbarat konusunda uzman olan ABD’li akademisyenler arasına katılmışım. Bu soruşturma sırasında, yetkililerle görüşmek ve araştırdığımız konularla ilgili belgeleri incelemek üzere CIA ve IC’deki diğer kurumları birçok kez ziyaret ettim. Soruşturma sırasında yardımcısı olarak Church’e geniş kapsamlı soruşturmanın planlanması ve yürütülmesinde de yardımcı oldum. Ayrıca kendisi için istihbaratla ilgili konuşmalar yazdım; duruşmaların (halka açık ve kapalı) hazırlanmasına yardımcı oldum; çeşitli tanıkların ifadesini aldım (en etkileyici olanı efsanevi CIA Karşı İstihbarat Şefi James Angleton’dı) ve Komite’nin nihai raporunun bazı bölümlerini yazdım. Bu bana sadece Amerika’nın istihbarat teşkilatı hakkında temel bilgiler vermekle kalmadı, aynı zamanda akademiye döndüğümde daha sonra yapacağım görüşmeler için içeriden geniş bir bağlantı ağı de sağladı. Church Komitesi, benim içimde istihbarata karşı o zamandan beri yanan bir ilgi ateşi yakmıştı.

İÇAD: Profesör Johnson, sizin istihbarat çalışmaları alanında önde gelen ve en çok tanınan isimlerden biri olduğunuzu biliyoruz. Aynı zamanda öncü bir araştırmacı ve alanın kavramsallaşmasına önemli katkılarda bulunmuş birisiniz. Bu bağlamda size soracağımız en önemli sorulardan biri istihbarat çalışmaları hakkında olacak. İstihbarat çalışmalarını nasıl tanımlıyorsunuz? İstihbarat çalışmaları akademik bir disiplin midir, değil midir? Akademik alanda istihbarat çalışmalarının amacı ne olmalıdır? İstihbarat çalışmaları kimler içindir? Devletlerin istihbarat yeteneklerini artırmak için istihbarat araştırmacıları hangi konulara odaklanmalıdır? İstihbarat literatüründeki temel boşluklar nelerdir? Çalışmaya başladığınızdan bu yana istihbarat çalışmalarının gelişimini nasıl nitelendirirsiniz? İstihbarat çalışmalarının geleceği nedir? Sizce bundan on ya da yirmi yıl sonra nasıl görünecek?

Prof. Loch K. Johnson: Georgia Üniversitesi Kamu Yönetimi ve Uluslararası İlişkiler Okulu veya SPIA’da (1997-2001 yılları arasında kuruluşuna öncülük ettiğim) öğretim üyesiyken, ilki 2007 yılında Routledge Yayınevi için olmak üzere istihbarat üzerine birkaç “el kitabı” hazırlamaya başladım. İstihbarat çalışmaları alanının yeni yeni gelişmeye başladığı bir dönemdi. Aynı yıl daha sonra Praeger Yayınevi için istihbarat el kitabının editörlüğünü yaptım - beş ciltlik bir yayın, istihbarat çalışmaları hakkında düşünmeyi organize ederken geniş kategoriler olarak kullanmaktan hoşlandığım çizgiler boyunca bölündü. Bölümler araştırma yöntemlerine

genel bir bakışla başladı (Cilt I), ardından istihbarat döngüsüne - temelde toplama ve analizle ilgili yöntemler ve tehlikeler konusuna (Cilt II) döndüm.

Bunları, karşı istihbarat (Cilt III), örtülü operasyon (Cilt IV) ve hesap verebilirlik (Cilt V) konuları takip etti. İşte istihbaratla ilgili tüm yazılarımda dikkatimi çeken ana konular. Örtülü operasyon ve hesap verebilirlik konularına kişisel ilgimin yanı sıra istihbarat metodolojisi, toplama ve analiz, karşı istihbarat (CI) konularında çok sayıda araştırmanın zaten var olduğuna olan inancım nedeniyle odaklandım.

Ardından 2010 yılında Oxford Üniversitesi Yayınlarından çıkan İstihbarat El Kitabı, “The Oxford Handbook of National Security Intelligence” adıyla tek bir kitap olarak yayınlandı. Bu kitabın ikinci baskısı 2025 yazında yayınlanacak. “Ulusal Güvenlik İstihbaratı” (National Security Intelligence / NSI) ifadesini kütüphane kataloglarında bu kitabın stratejik ve taktik istihbaratın daha dar alt bileşenlerinin aksine genel olarak istihbarat çalışmaları olarak bildiğimiz konuyla ilgili olduğunu açıklığa kavuşturmak amacıyla benimsedim. Her şeyden önce, bu konuyu “istihbarat” kelimesiyle bir araya getirilmiş insan beyni çalışmaları hakkındaki birçok kütüphane kitabından ayırmaya çalıştım. NSI ifadesi çok tutmuşa benziyor ve muhtemelen on sekiz yıl boyunca editörlüğünü yaptığım bir derginin başlığı nedeniyle bilinçaltımda yer etmişti: İngiltere’de yayınlanan İstihbarat ve Ulusal Güvenlik (Intelligence and National Security).

Dört yıl sonra 2011’de yayınlanan dördüncü el kitabı, bu kez Merkezi İstihbarat Direktörü Colby’nin Stratejik Hizmetler Ofisi günlerine ilişkin kısa, büyüleyici anısı gibi yıllar boyunca istihbarat üzerine yazılmış en iyi makalelerden bazılarını yeniden basan dört ciltlik bir koleksiyon olan başka bir Routledge çalışmasıydı. Bir kez daha bu çalışmayı toplama ve analiz, karşı istihbarat, örtülü operasyon ve hesap verebilirlik üzerine ciltler halinde düzenledim. Daha sonra, 2015 yılında Praeger sekiz yıl önce yayınlanmış olan çok ciltli sete tek ciltlik bir ekleme yapmak üzere benimle tekrar temasa geçti. Yayıncı benden kitaba daha geleneksel bir başlık vermeme istedi: Stratejik İstihbaratın Temelleri (Essentials of Strategic Intelligence).

Antolojilere gelince, birkaç yıldır Monterey’deki Donanma Yüksek Lisans Okulundan (Naval Postgraduate School) James J. Wirtz ve ben, öncelikle üniversite derslerinde kullanılmak üzere, seçkin istihbarat makalelerini tek bir ciltte toplamak için güçlerimizi birleştirdik. İstihbarat: Casusların Gizli Dünyası (Intelligence: The Secret World of Spies) adını taşıyan bu kitap şu anda 6. baskısını (2022) yapıyor. Bu kitap bir süre

Washington Post'un en çok satanlar listesinde yer aldı. Akademik bir antoloji için bu nadir durum hiç şüphesiz Washington bölgesindeki birkaç üniversitenin kitabı istihbarat derslerinde zorunlu okuma olarak vermesinin bir sonucuydu. İstihbarat çalışmalarının okul tarafında ayrıca Amerikan dış politikası üzerine biri uzun (Oxford) diğeri kısa (Elgar) iki kitap yayınladım. Bu kitaplar, istihbaratın rolüne iki bölüm ayıran (biri toplama ve analiz, diğeri ise örtülü operasyonlar) dış politika kitapları olmaları açısından sıra dışıdır. Bunlar istihbarat çalışmaları gerçeğini yaymak için ek girişimlerdi. Son olarak, alanımızın başlıca araştırma bulgularının önemli noktalarını sunan Ulusal Güvenlik İstihbaratı (National Security Intelligence, Polity Yayınevi, 3. Baskı, 2024) başlıklı bir ders kitabı yazdım.

Bu nedenle çalışma yöntemleri, toplama ve analiz, karşı istihbarat, örtülü operasyon ve hesap verebilirlik üzerine araştırmaların ulusal güvenlik istihbaratı konusunu organize etmek için faydalı yollar olduğunu düşünüyorum. Bu işlevler, bunları yerine getiren kurumlarla birlikte, bilimsel bir disiplin olarak istihbarat çalışmalarının en azından birincil sınırlarını çizmektedir. Elbette bu geniş parametreler içinde her bir istihbarat işlevinin ve her bir kurumun tarihi ve casusluk kurumlarının faaliyetleri söz konusu olduğunda var olan ya da olması gereken yasal ve ahlaki kısıtlamalar gibi pek çok konu yer almaktadır.

Bu alanın mükemmel bir özeti Peter Gill'in sunduğu tanımda bulunabilir: "İstihbarat, planlama ve bilgi toplamadan analiz ve yaymaya kadar gizlilik içinde yürütülen, arzu edildiğinde gizli faaliyetler de dâhil olmak üzere önleyici bir politika veya stratejinin zamanında uygulanmasına olanak tanyacak şekilde tehditler veya potansiyel tehditler hakkında önceden uyarı sağlayarak göreceli güvenliği korumayı veya artırmayı amaçlayan bir dizi faaliyeti ifade eden şemsiye terimdir" [Peter Gill ve Mark Phythian, Intelligence in an Insecure World, 2. Baskı (Cambridge, UK: Polity, 2012): 15-16].

Sizin de bu konuda sorular yönelttiğiniz ulusal güvenlik istihbaratının önemli boyutları şu şekildedir:

- İstihbarat çalışmaları akademik bir alan mıdır? Kesinlikle öyledir ve önemi giderek artmaktadır. Hükümet büyük ölçüde politika oluşturmakla ilgilidir ve politika oluşturmak bilgi gerektirir - en azından gerçeğe dayanacaksa.

- İstihbarat çalışmalarının amacı, bilginin politikayı nasıl şekillendirdiğini ve bilgi hatalı olduğunda ne olduğunu anlamaktır.

- İstihbarat çalışmaları, politika yapıcılar ve politikanın nasıl oluşturulduğunu öğrenmek isteyen hükümet öğrencileri içindir.

- Herhangi bir yönetim için, araştırmacılar “İstihbarat Çarkı” ile ilgili soruları yanıtlamaya odaklanmalı ve istihbaratın ne zaman başarısız olduğunu ve ne zaman başarılı olduğunu, her durumda bunun neden böyle olduğunu incelemelidir.

- Ana literatür, istihbarat çarkındaki her bir alanda boşluk bırakmaktadır. İstihbarat başarısızlıklarının nasıl önleneceği hakkında daha fazla bilgi sahibi olmak özellikle önemlidir.

- İstihbarat çalışmaları, akademik bir disiplin olarak sınırlar ve sınırlar içinde ilerlemiştir. Dünya çapında giderek artan sayıda öğrenci ve araştırmacının ilgisini çekmektedir.

- Müfredatlarında bu konuya yer veren üniversitelerin sayısındaki artışın da gösterdiği gibi, istihbarat çalışmalarının geleceği parlaktır.

- Bundan yirmi yıl sonra istihbarat çalışmaları, uluslararası ilişkilerde karar vermenin temel konusu olarak yaygın bir şekilde tanınacaktır.

İÇAD: Profesör Johnson, güvenlik istihbaratının genel kabul görmüş bir tanımı olmadığını biliyoruz. İstihbaratın tanımı devletten devlete, örgütten örgüte ve hatta kişiden kişiye farklılık gösterebiliyor. Tüm bu gerçekleri göz önünde bulundurarak gizli istihbaratı nasıl tanımladığınızı merak ediyoruz. Sizce istihbarat nedir ve ne değildir?

Prof. Loch K. Johnson: Bu soru yukarıda yanıtladığım bazı sorularla ilgili, ancak istihbaratın aşağıdakilerin tümü olduğunu eklememe izin verin:

- Ulusal güvenlik kurumları tarafından üretilen ve genellikle gizli ya da şifreli olan belgeler;

- Bir yer olabilir: savaş alanında, içinde düşman hakkında bilgi toplamaya çalışan personelin bulunduğu askeri bir çadır gibi: “Evet, efendim, General, istihbarat bir sonraki tepenin üzerinde ordugâh kurmuş durumda. Sizin için onlarla irtibata geçeceğim.”

- Dahası, bu bir süreç de olabilir: “Efendim, bu istihbarat planlamadan toplama, analiz ve yaymaya kadar uzanan bir döngünün sonucudur”;

- Gizli bir eylem olabilir;
- Karşı istihbarat olabilir.

Ne olmadığına gelince: istihbarat aslında politika değildir; bir politikanın bilgi temelidir. İstisnalar: gizli eylem ve karşı istihbarat/karşı terörizm - tarihi şekillendirmeye yönelik gizli politika çabaları.

İÇAD: Profesör Johnson, bugüne kadar ulusal güvenlik istihbaratı ve özellikle bu konunun iki önemli yönü olan örtülü operasyonlar ve gözetim hakkında düzenli olarak yayınlar yaptınız. Sizce istihbaratın kontrolü ve denetimi nasıl sağlanmalıdır? Bir devlet istihbarat örgütlerini en iyi nasıl kontrol altında tutabilir? Devletler istihbarat örgütleri üzerinde kontrol sağlayamazlarsa bunun sonuçları ne olur? Okuyucularımız için istihbaratın hesap verebilirliğinin önemini detaylandırabilir misiniz?

Prof. Loch K. Johnson: İstihbaratın hesap verebilirliği, hizmet ettikleri ülkenin hukuk ve ahlaki beklentileri içinde kalmalarını sağlamanın bir yolu olarak gizli kurumları denetlemeye yönelik çabalardır. 1975-1979 yılları arasında Church Komitesi'nde kıdemli personel yardımcısı olarak ve daha sonra İstihbarat Gözetim Alt Komitesi, Boland Komitelerinde Personel Direktörü olarak görev yaptığım dönemde istihbaratın hesap verebilirliğine ilişkin bazı önemli bilgiler edindim (bu sonuncusu, 1978'den başlayarak ilk birkaç yılında bu kısaltılmış isimle bilinen Temsilciler Meclisi İstihbarat Daimi Seçim Komitesi'ni yöneten Edward P. Boland'ın (Demokrat, Massachusetts) adını taşıyordu). Bu anlayışla, tanıştığım istihbarat görevlilerinin ezici çoğunluğunun - çoğunlukla üst düzeylerde olmak üzere birkaç yüz kişi - keskin zekâları; güçlü bir vatanseverlik duygusu (aşırı milliyetçilikten uzak); bazen Saygon, Bağdat ve Kabil gibi tehlikeli ortamlarda sıkı çalışma ve uzun saatler geçirme etiği ve faaliyetleri üzerindeki yasal ve etik sınırlar konusunda düşünceli bir anlayışa sahip seçkin erkekler ve kadınlar olduğunun farkına vardım.

Ayrıca Lord Acton'ın ünlü aforizmasınının - "Güç yozlaştırır ve mutlak güç mutlaka yozlaştırır" - gizli güç söz konusu olduğunda fazlasıyla geçerli olduğuna tanık oldum. Bazı örnekler: İstihbarat topluluğunun Vietnam Savaşı muhaliflerini ve sivil haklar aktivistlerini gözetlemesi (1974'te Times'ın haberinin odak noktası olan CIA'in CHAOS Operasyonu); CIA tarafından takip edilen yabancı liderlere yönelik suikast girişimleri; FBI'ın sivil özgürlükleri ihlal eden COINTELPRO operasyonları; İran-kontra olayı; El Kaide'nin 11 Eylül öncesi faaliyetlerinin izlenmesindeki başarısızlık;

2003 ABD işgali öncesinde Irak'ta var olmadığı kanıtlanan kitle imha silahlarına ilişkin yetersiz analizler; ABD'nin Irak'a yönelik işgali; Ulusal Güvenlik Ajansı (National Security Agency / NSA) tarafından Amerikan vatandaşlarına karşı yürütülen izinsiz meta veri operasyonları ve CIA'in 11 Eylül saldırılarının ardından şüpheli teröristlerin sorgulanması sırasında işkenceye karışması. Bunlar kanun yapıcılar ve Beyaz Saray'ın istihbarat denetimindeki başarısızlıkları olduğu kadar istihbarat topluluğunun ahlaki ve yasal ihmallerinin de örnekleriydi.

Soğuk Savaş boyunca Sovyetler Birliği'nin ve günümüzde de Rusya'nın askeri faaliyetlerinin izlenmesi gibi çok daha uzun bir istihbarat başarıları listesi yapmak mümkün olsa da, CIA'deki küçük bir azınlığın kötü ve bazen de şok edici yanlış davranışları demokratik bir toplumda hoş görülmez. Langley'de (CIA Genel Merkezi'nin Kuzey Virjinya konumu) ABD İstihbarat Topluluğu ve CIA Başkanı Casey ve diğer birkaç kişi tarafından yönetilen İran-kontra operasyonu bunun en göze çarpan örneğidir. İstihbarat çalışmaları alanındaki araştırmalarımın çoğu, İkinci Dünya Savaşından sonra ABD gizli teşkilatlarının iyi ve kötü faaliyetlerinin ampirik olarak izini sürmek ve istihbarat topluluğunun sahip olması gereken yaratıcılık ve çeviklik ile şeffaf olmayan yetkilerinin kötüye kullanılmasına karşı uygun güvencelerin nasıl dengeleneceğini anlamaya çalışmak oldu. Demokrasiler, özgür bir toplumun olmazsa olmazları ile birlikte hem etkin güvenlik hem de özgürlüğün bir karışımına ihtiyaç duyar. Bu dengenin en iyi şekilde nasıl sağlanabileceği, bir demokrasinin karşılaşılabileceği en zor sorunlardan biridir. Dünyanın en açık toplumları bile bu arayışta zaman zaman tökezlemiş olsa da, “Beş Göz Ülkeleri” ve diğer birkaç ülke (Hollanda gibi) bu yönde önemli adımlar atmıştır.

Kendi araştırmam açısından, ABD'ye yönelik 11 Eylül saldırılarının ülkeye aşılacağı anlaşılabilir tehlike duygusu, istihbarat sorumluluğunun El Kaide, IŞİD ve diğer terör örgütlerini yenmeye yönelik “her şey mubah” tavrına karşı durmak konusunda her zamankinden daha da zor bir görevi olduğu anlamına geliyordu. Hükümetten sızan bilgiler ve akademik araştırmalar, hükümetin bu yeni küresel mücadelede uygunsuz kestirme yollar seçtiğini ortaya koyacaktı. Daha önce bazı örneklerle değinmişim, özellikle de şu iki cephede: NSA'nın Amerikan vatandaşlarına karşı (çok azının terör örgütleriyle bağlantısı olan) uygunsuz, izinsiz dinleme faaliyetlerine girişmesi ve CIA'in El Kaide gibilerinin gelecekteki olası saldırıları hakkında bilgi edinmek umuduyla işkenceye başvurusu. Başkan

Harry S. Truman'ın McCarthycilik hakkındaki sözlerini yankılayan kendi normatif bakış açısına göre, kendi ülkemizde özgürlük peşinde koşarken, kendi yasalarımızı ve Anayasamızı bir kenara atmak aptallık olurdu. NSA'nın meta veri toplama ve CIA'in "gelişmiş sorgulama teknikleri" (Enhanced Interrogation Techniques / EITs) gibi talihsiz yollarının bir sonucu - her ikisi de 11 Eylül saldırılarının ardından - ABD'nin otoriter rejimlerdeki istihbarat kurumlarından daha yüksek davranış standartlarına sahip olduğu için dünya çapında bir zamanlar öne çıkan konumunu zayıflatmak oldu.

Anayasaya, yasalara ve ABD'nin geleneksel adil etik normlarına uymak, demokrasinin ayrılmaz bir parçasıydı. Bu nedenle, araştırmamın büyük bir kısmı ABD istihbarat faaliyetleri için yasal ve etik normların daha yakından analizine ve Kongre'nin bir yandan bu değerlerin korunmasını sağlarken, diğer yandan da dünya meselelerinde ve kendi toplumlarında hukuk ve ahlaki oksimoron olarak gören düşmanlara karşı agresif bir savunma ve saldırıyı nasıl destekleyebileceğine yöneldi.

Yakın bir tarihte yayımlanan "The Third Option: Covert Action and American Foreign Policy (2022)" adlı kitabımda, bir ulusun uluslararası hedeflerine ulaşmasına yönelik bu gizli ve bazen ahlaki açıdan saldırgan yaklaşımı değerlendirmek için bir çerçeve geliştirdim. Bir örtülü operasyonun kıymetini değerlendirmek için yasal, pratik ve etik boyutları birleştiren bir dizi hesap verebilirlik kriteri önerdim. Yasal olarak: CIA ABD istihbarat gözetim kurallarına, özellikle de 1980 İstihbarat Gözetim Yasası'nın önceki gerekliliklerine riayet etti mi? Pratik olarak: gizli eylemin başarı şansı makul ölçüde yüksek miydi? (Çok acil durumlar haricinde neden büyük ihtimaller için hayatlar riske atılsın?) Ve etik olarak: Amerikan halkı, New York Times'ın ön sayfalarında yer alan bir operasyonun ahlaki değerlerini nasıl değerlendirir? Bu kurguda, ABD'nin modern dönemdeki gizli eylemlerinin en iyisi, 11 Eylül saldırılarının ardından 2001-2002 yıllarında Afganistan'daki Taliban rejimine ve El Kaide'ye karşı zaferle sonuçlanan misillemeydi. En kötüsü? İran-kontra operasyonu bu listenin başındaydı.

İÇAD: Efendim, çok sayıda akademisyenin bakış açısına göre örtülü operasyon, devletlerin "gizli eli" olarak tanımlanan bir istihbarat faaliyetidir. Örtülü operasyonu, gizli servislerin kullanımı yoluyla dış politika uygulamasıyla yakından ilgilidir. Devletler, geleneksel istihbarat faaliyetlerinin yanı sıra, dış politika hedeflerine ulaşmalarını kolaylaştıran

örtülü operasyonu yoluyla da ulaşmaya çalışırlar. Profesör Johnson, örtülü operasyonu nasıl tanımlıyorsunuz? Örtülü operasyonlar başarısız olursa, operasyonu yürüten devlet için sonuçları ne olur? Çok kapsamlı ve dikkat çekici hale geldiği için gizli operasyonları gizli tutmak zor mu? Gizli operasyonlar riskli midir? Dolayısıyla, genel olarak, örtülü operasyonlar maliyet etkin ve verimli bir araç gibi görünse de, hedeflenen ülkede öngörülemeyen bir düşmanlık yaratabilir mi?

Prof. Loch K. Johnson: Öncelikle bir tanım: örtülü operasyon, diğer ulusların veya grupların işlerine gizlice müdahale etmektir. Bu operasyonlar, propaganda, siyasi, ekonomik ve paramiliter faaliyetler kullanılarak yapılır. Başarılı olduklarında, tarihi operasyonları yürüten ulusun lehine bir yönde değiştirirler. Küba lideri Fidel Castro'yu devirmek için tasarlanmış kötü planlanmış bir paramiliter operasyon olan 1961 Domuzlar Körfezi fiyaskosu sırasında ABD'nin paramiliter operasyonlarında görüldüğü gibi başarısız olduklarında ise, faili ifşa edebilir ve önemli bir uluslararası utanca neden olabilirler. Gizli faaliyetlerin çoğu düşük seviyededir ve gizli tutulur. Buna karşılık, büyük paramiliter operasyonlar, silah kullanımı ve çok sayıda savaşı içermeleri nedeniyle gizliliğe meydan okur. Bu operasyonlar riskli olabilir, çünkü açığa çıkmaları halinde misillemeye davetiye çıkarırlar. Bu nedenle bir önceki soruda bahsettiğim kılavuz ilkeler çok önemlidir.

İÇAD: Soğuk Savaş'ın sona ermesi hem uluslararası güvenlik hem de istihbarat yöntemlerinde büyük değişikliklere yol açtı. Bu değişimler hakkında "Secret Agencies: US Intelligence in a Hostile World, 1996" ve "Bombs, Bugs, Drugs, and Thugs: Intelligence and America's Quest for Security, 2000" gibi yayınlar yaptınız. Sizce Soğuk Savaş'ın sona ermesinden bu yana istihbarat paradigması ve devletlerin istihbarat kullanımı nasıl değişti? Soğuk Savaş'ın sona ermesi istihbarat çalışmalarını nasıl ve ne şekilde etkiledi?

Prof. Loch K. Johnson: Her şeyden önce dünya daha karmaşık bir hal aldı. Mesele sadece Batı demokratik bloğu, Sovyet bloğu ve çeşitli tarafsız ülkeler değildi. Mesele ulusal bakış açılarının ve hırsların dünya çapında çoğalmasıydı, terörizmin yükselişiydi, istihbarat kurumlarının askeri, siyasi ve ekonomik meselelerin ötesindeki tehditler hakkında da karar vericileri bilgilendirebilecek konumda olduklarının farkına varılmasıydı - küresel salgın ve çevresel tehditler hakkında bilgi sağlamak gibi. İstihbarat dramatik bir şekilde genişleyerek yepyeni istihbarat toplayıcıları ve analist kadrolarına ihtiyaç duyulmasına ve istihbarat harcamalarının artmasına yol açtı.

İÇAD: Soğuk Savaş'ın ardından ABD'ye yönelik 11 Eylül terör saldırıları ile istihbarat dünyası yeniden değişti. Bu durum istihbarat öğretimini ve çalışmalarını nasıl etkiledi? İstihbaratın doğası hakkında daha önce sahip olunan varsayımların ya da gizli istihbarat uygulamaları ile demokratik ilkeler arasındaki gerilimin yeniden gözden geçirilmesi ihtiyacını ortaya çıkardı mı?

Prof. Loch K. Johnson: Bu korkunç trajedi, terörizmin ABD ve müttefikleri (ve diğer uluslar) için bir numaralı tehdit olarak komünist ülkelerin yerini aldığına dair bir uyanış çağrısıydı. Soğuk Savaş sırasında ABD istihbarat kaynaklarının yaklaşık yüzde 85'i SSCB ve KGB'ye odaklanmıştı. Terörle mücadelenin ABD istihbarat kaynaklarının en çok ilgisini çeken konu haline gelmesiyle bu oran hızla yüzde 25'e düştü (bu diğer pek çok ülke için de geçerli). İstihbarat çalışmalarının öğretilmesi ve araştırılması, Rusya'dan ziyade Orta Doğu'daki faaliyetlerle ilgili daha fazla araştırmanın benimsenmesi de dâhil olmak üzere bu yeni gerçeklere uyum sağlamak zorundaydı. Bu durum istihbarat çalışmaları öğrencilerinin bilmesi gereken normal konuları etkilemedi (en özlü şekilde istihbarat çarkı kavramında ele alındığı gibi) ancak akademisyenlerin sadece ABD-Sovyet etkileşimleri hakkında değil, tüm küresel ortam hakkında daha fazla bilgi sahibi olmalarını gerektirdi. Tehditler evreni genişledikçe istihbarat çalışmalarının alanı da genişledi ki bu şaşırtıcı değil çünkü istihbarat bir ülke için tehditleri ve fırsatları anlamakla ilgilidir. Bugün ABD için Rusya ve Çin, en önemli istihbarat kaygıları arasında yer almaktadır - çünkü ABD'nin geleceğine yönelik algılanan başlıca tehditler bunlardır.

İÇAD: Profesör Johnson, söyleşimize istihbarat başarısızlığı konusuyla devam edelim. Devletler gelecekte meydana gelebilecek önemli olayları önceden tahmin edebilmek ve stratejik ikazlar üreterek tehditlere karşı kendilerini koruyabilmek için istihbarat çalışmalarına önem verirler. Sürpriz etkisini en aza indirmek için devletlerin kullandığı en etkili aracın istihbarat olduğu konusunda sanırım hepimiz hemfikiriz. Devletler istihbarata büyük önem vermelerine ve kendilerini korumak için çok büyük miktarlarda istihbarat üretmelerine rağmen neden hem konvansiyonel tehditler hem de devlet dışı silahlı aktörler tarafından yapılan sürpriz saldırılar çoğu zaman başarılı olmaktadır? Bu nasıl mümkün olabilir? İstihbarat topluluğu büyük resmi oluşturmak için "noktaları birleştirmekte" başarısız mı oluyor? İstihbarat neden başarısız oluyor ve nasıl başarılı olabilir? Ve devletler sürpriz saldırıları önlemek için ne yapmalıdır?

Prof. Loch K. Johnson: İstihbarat başarısızlığı konusunda anlaşılması gereken en önemli gerçek, istihbarat faaliyetlerine ayrılan bütçeyi iki katına çıkarsak bile bu başarısızlıkların her zaman başımıza gelebileceğidir. Bunun temel nedeni, insanoğlunun geleceğe bakma kabiliyetine sahip olmamasıdır. Hiçbir istihbarat teşkilatının - hiçbir yerde - envanterinde kristal bir küre yoktur. Bu varoluşsal gerçekliğin ötesinde başka gerçekler ve sorunlar da vardır:

- Politika yapıcılarının (ve hatta bazen istihbarat görevlilerinin) istihbarat bulgularını kendi ihtiyaçlarına göre çarpıttıkları bilinmektedir - meşhur “istihbaratın siyasallaşması” - herhangi bir istihbarat profesyoneli ve aynı zamanda - umarız - herhangi bir siyasi figür için bir numaralı yasak.

- Bazı şeyleri bilmek özellikle zordur – Rusya’nın ya da başka bir ülkenin bir sonraki liderinin kim olabileceği gibi istihbaratın “gizemleri”; istihbarat analistleri nadiren bu konuları tam bir doğrulukla tahmin edebilirler.

- Bazen bir ülkenin istihbarat kurumları birbirleriyle bilgi paylaşımında yetersiz kalırlar – ABD’de 11 Eylül başarısızlığını inceleyen Kean Komisyonunun temel bulgularından biri de budur. Bu bütüncül yaklaşım olmadan, karar vericiler bir durum hakkında sadece kısmi bir anlayışa sahip olurlar - gözleri bağlıyken “filin” bir parçasını hissedebilirler ama ne tür bir canavarla karşı karşıya olduklarını söyleyemezler.

- En azından bu potansiyel tuzakların üstesinden gelmek ve sürpriz saldırıları önlemek için, kapsamlı ve iyi yerleştirilmiş istihbarat kaynakları (hem insani hem de teknik istihbarat); dürüst yetkililer ve istihbarat görevlileri; iyi eğitilmiş zeki liderler ve analistler; bazı şeylerin bilinemeyeceğinin farkında olmak ve bir ulusun çeşitli istihbarat birimleri arasında güvenilir işbirliği ve koordinasyon - “tüm istihbarat kaynaklarının birleştirilmesi” ideali - gerekir.